

[Erna Sørensen.]

tragtninger angående dette forhold; jeg håber, man i udvalget vil få lejlighed til at gennemgå hele dette problem. Men jeg kan ikke lade være med at sige, ligesom højesteretsdommer Trolle sagde i en artikel i 1961 i Ugeskrift for Retsvæsen — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Myndighedernes tekniske vanskeligheder må altid vige over for hensynet til, hvad der er praktisk og retfærdigt mellem borgerne.“

Det tror jeg at jeg må give ham ret i. Jeg mener også, man kan klare det på anden måde. Jeg ved godt, at det et svært spørgsmål at have med at gøre, men jeg ved også, at de fleste af de boer, hvor spørgsmålet om mellemdøde børn kommer frem, som regel er af mindre omfang og klares om ikke helt let, så dog ved skifterettens medvirken.

Jeg synes, det er en heldig ordning, at man kommer bort fra spørgsmålet om, hvorvidt man kan sidde i uskiftet bo med arvinger. Den udvidede testationsret, vi har fået, klarer jo dette begreb, og vi får altså ikke arbejdet dermed fremefter. Jeg har i hvert fald i praksis oplevet besværligheder, når man skulle til at skifte et sådant bo, og navnlig hvis det skulle skiftes, medens den efterlevende ægtefælle levede. Jeg tror, at det bedste vil være, at vi kommer helt bort fra denne ordning.

Jeg vil også meget gerne ligesom det ærede medlem fru Edel Saunte se en løsning på spørgsmålet om hensidde i uskiftet bo med særeje. Jeg tror, vi kan sige, at tiden er inde til, at vi får en afgørelse af dette. Jeg forstår også, at dette spørgsmål er til behandling i kommissionen om ændringer i ægteskabslovgivningen. Det norske forslag tiltaler os i høj grad. Jeg synes, at man i en ægtepagt må kunne træffe bestemmelse om, hvorvidt den efterlevende skal sidde i uskiftet bo med det hele eller dele af særejet. På den anden side er det jo sådan, at hvis man meget tidligt, inden der kan være chance for at få børn i ægteskabet, træffer en sådan bestemmelse, går det tit sådan, at man ikke får ændret sit testamente. Det er først, når man har fået børnene fra hånden, at man kommer til at se på, om der i det hele taget er grund til at opretholde en særejebestemmelse. Men vi

får vel trække dette spørgsmål ud, til kommissionen har talt. Jeg tror imidlertid, at der er stor interesse i offentligheden for en forbedring af loven på dette område.

Den regel, at den efterlevende ægtefælle arver alt, hvis der ikke findes livsarvinger, er en af de bedste ændringer i arvelovsforslaget. Vi har alle ofte været ude for dette, at to ægtefæller følte sig trygge, for når de ikke havde børn, kunne det vel kun være den efterlevende ægtefælle, der skulle arve; derfor er oprettelsen af et særskilt testamente mange gange blevet forpasset, sådan at den efterlevende ægtefælle pludselig kom til at stå over for at skulle skifte med halvdelen til den først afdødes slægt. Nu er der ingen vanskeligheder mere her, og jeg synes, at det er en vældig god ordning, vi nu skal have.

Alle de øvrige ændringer, der sker vedrørende båndlæggelse, testamentets affattelse, dets indskrænkninger, alt, hvad der vedrører konfirmation, alle disse regler, som man kan sige tiden er løbet fra, og som der er skabt en vis praksis for, er det kun godt vi har fået med i et lovforslag som dette. Det skal være sådan, at man ikke om to eller tre år skal til at ændre arveloven. Den hidtil gældende har jo kunnet klare sig i 120 år.

Jeg må måske så fremsætte nogle betragtninger med hensyn til det nye begreb forlodsret. Det er kendt og anerkendt i Sverige, og vi vil måske også i mange tilfælde kunne bruge ordningen herhjemme. Men for mig ser det ud til, at man overlader spørgsmålet til af skifteretten eller den indsatte eksekutor, hvilket vil føre til en del administration. Jeg tror ikke, det altid vil komme til at virke så godt, som det her er sat op, men også på dette område kan vi jo indhente skriftligt materiale fra Sverige. Dér har man imidlertid ikke begrebet uskiftet bo, så jeg synes faktisk ikke, at overførsel af reglen fra Sverige er nødvendig. For store boers vedkommende vil det ikke have interesse, for dér er barnet sikret sin uddannelse, og med hensyn til de mindre boer vil det jo netop være vanskeligt at administrere en forlodsret. Man har i forvejen pålagt den efterlevende ægtefælle en pligt til at forsøge livsarvingerne og endog særarvinger, hvis ægtefællen sidder i uskiftet bo med sådanne, og det må da blive småbeløb,